

Príbeh o veľkej statočnosti malého kocúrika

CHARLIE

Mačiatko,
ktoré
zachránilo
život

Sheila
Nortonová

FRAGMENT

Charlie – mačiatko, ktoré zachránilo život

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Sheila Nortonová
Charlie – mačiatko, ktoré zachránilo život
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

CHARLIE

Mačiatko, ktoré
zachránilo život

Sheila Nortonová

 FRAGMENT

Pre moju milovanú rodinu – vrátane mačiek!

PRVÁ KAPITOLA

Dobre, dobre, utíšte sa, banda. Môj kamarát Oliver tvrdí, že sa už nemôžete dočkať, kedy si vypočujete, čo som zažil. Tak povyliezajte na chvíľu spoza smetiakov a prestaňte sa biť o toho mŕtveho vrabčeka.

Fajn. Viem, že niektorí z vás ma stále považujú za hlúpeho murka, ktorý si ledva rozozná chvostík od fúzikov, ale počas leta som musel rýchlo dospieť, a keď si vypočujete môj príbeh, pochopíte prečo. Oliver, mohli by moje sestričky sedieť vedľa teba? Pre prípad, že by sa báli... Presne tak, Nancy. Áno, Tabita, pritúl sa k Oliverovi. Mám totiž pocit, že vás musím chrániť, hoci každý z nás žije v inej ľudskej rodine. A pokiaľ budú počúvať aj *naozaj* malé mačiatka alebo nejakí strachopudi – prepáčte, mám na mysli mačky s citlivejšou povahou –, asi by si mali pri niektorých častiach pritlačiť labky na uši. Nie, Tabita, nemyslel som *hneď teraz*. Ešte som ani nezačal. Upozorním vás, keď sa dostanem k niektorej hrôzostrašnej časti príbehu.

Rozmýšľam, čím by som mal začať... Asi dňom, keď som sa dozvedel o dovolenke. Samozrejme, v tom čase – skôr než sa to všetko stalo – som nemal ani potuchy, čo to je. Prvý raz som to slovo počul, keď sa môj človek Julian jedného večera vrátil domov z práce a oznámil: „Vybavil som nám dovolenku.“

Jeho žena Laura naňho uprela unavený pohľad. Bolo mi jej ľúto, pretože som vedel, že toho veľa nenaspí. Ako nikto z nás.

„Ach, Julian,“ vzdychla si. „To je úžasný nápad, ale ako, preboha, môžeme ísť teraz na dovolenku? So všetkými tými vecami pre malú, ktoré by sme so sebou museli vziať?“

Presne v tej chvíli Jessica – tá *malá*, ktorá ležala v hornej izbe vo svojom bielom košíku a mala spať – začala nahlas mrnčať. Poznáte to rozkošné tiché pišťanie, ktoré vydávame my mačiatka, keď prídeme na svet, však? Nuž, verte mi, toto bolo niečo celkom iné. Ľudské mačiatka, ako som už z vlastnej skúsenosti veľmi dobre vedel, robia ten najpríšernejší rámus, aký si dokážete predstaviť. Kvília. Očervenajú, doširoka otvoria ústočku, až im skoro nevidia tváričky, a vrieskajú. Robia to, keď chcú mlieko, ale aj len tak, pre nič za nič – kedykoľvek, vo dne i v noci. Nie div, že chúďa Laura vyzerala vyčerpaná.

„Idem za ňou,“ vyhlásil Julian, hodil sako na stoličku a vybral sa po schodoch nahor. Bežal som za ním.

Ešte sa so mnou totiž nezvítal. Keď zdvihol Jessicu z košíka, niekoľko ráz som naňho zamňaukal a obtrel sa mu o nohy, ale on len povedal: „Nezavadzaj, Charlie. Nechcem, aby mi malá spadla.“

Malá, malá. Vtedy som nič iné nepočul! Uznávam, že Jessica bola naozaj rozkošná; teda, keď neplakala. Ale čo ja? Už sa so mnou nikto nemaznal a dokonca sa stávalo, že mi celkom zabudli dať večeru. Musel som krúžiť okolo prázdnej misky, aby si ma niekto všimol, a potom sa mi z toho točila hlava.

Julian ma naďalej ignoroval, vyniesol bábätko z ružovej izbičky, kde spalo, a prišiel k dverám do Carolinej izby. S Caroline, našim veľkým ľudským mačiatkom, práve *trieskala puberta*, ako hovorieval jej otec. Keby bola mačka,

povedal by som, že je takmer dospelá, ale zdá sa, že ľudia zostávajú mláďatami oveľa dlhšie než my. Trávila kopu času vo svojej izbe, najmä odvetdy, ako sa narodila Jessica. Kedykoľvek to bolo možné, vkĺzol som k nej dnu. Bola jedi-
ným človekom, ktorý mal podľa všetkého čas sa so mnou pomaznať.

„Haló, Caroline!“ zavolať Julian, zastal pred dverami a jemne zaklopal. „Poď dolu, mám pre teba prekvapenie!“

Čakal som na ňu na chodbe, a keď po chvíli vyšla z izby, pomaly sa popri mne vliekla po schodoch na prízemie.

„Aké prekvapenie?“ spýtala sa. Nepôsobila ako človek, ktorý sa teší na prekvapenie. V skutočnosti jediný, kto vyzeral nadšene, bol Julian. *Mne* ako zvyčajne nikto nepovedal, čo sa deje, a tak som musel pozorne počúvať, o čom sa rozprávajú ľudskou rečou, a snažil som sa niečo zachytiť.

„Vybavil som nám dovolenku,“ znovu oznámil Julian. Usmial sa, očividne spokojný sám so sebou. Stál v obývacej izbe, hojdal v náručí vrieskajúcu Jessicu a potom ju položil Laure do lona, aby ju mohla nakrmiť.

„Super!“ vyhrkla Caroline a rozžiarila sa. „Kam pôjdeme? Na Floridu? Vlni tam bolo jedno dievča z našej triedy.“

„Na Floridu?“ zopakoval Julian s prekvapeným výrazom na tvári. „Nie, samozrejme, že nie. S trojmesačným bábätkom nemôžeme ísť tak ďaleko.“

„Aha.“ Caroline sa opäť zamračila. „Jasné. Všetko sa točí len okolo nej.“

„Caroline!“ napomenul ju Julian a uprel na ňu varovný pohľad. „To predsa nie je pravda...“

„Tak kam pôjdeme?“ prerušila ho.

„Do Mudditonu.“

Rozhostilo sa ticho. Dokonca aj malá Jessica stíchla, pretože pila. Caroline zostala mlčky civieť a Laura krútila hlavou, akoby tomu nemohla uveriť.

„Bude to super!“ vyhlásil Julian a pozeral sa z jednej na druhú. „Na celý august som pre nás rezervoval krásny rekreačný domček.“

„Na celý august?“ zhíkla Caroline.

„Áno! Počuj,“ pokračoval Julian smerom k Laure, „ja viem, že je to pre teba náročné. Tehotenstvo ti dalo zabrať, po cisárskom reze si sa dlho zotavovala a starostlivosť o malú je vyčerpávajúca...“

„Ako to, že si môžeš zobrať celý mesiac dovolenky?“ spýtala sa Laura.

Julian si sadol vedľa nej a prestal sa usmievať. „No, vlastne nemôžem. Strávim s vami len prvý týždeň, potom sa, samozrejme, budem musieť vrátiť domov.“

„A chodiť do práce.“

„Áno, ale budem za vami jazdievať na víkendy. Môžeš si užívať morský vzduch, miláčik, a odpočívať.“

„Odpočívať? Na dovolenke, kde budem musieť variť?“ potichu sa spýtala. „Aj tam budem v jednom kolotoči, Julian. Jessica si neprestane vyžadovať moju pozornosť len preto, lebo sme pri mori. A nebude mi mať kto pomôcť, pretože ty tam nebudeš.“

„A ja nepôjdem!“ vyštekla Caroline, celá červená a nahnevaná. „Nechcem stráviť celé prázdniny v nudnom Mud-ditone. Všetky moje kamarátky budú niečo podnikať. Jazdievať autobusom do mesta, chodiť do kina a tak... Iba ja jediná sa na tom nezúčastním!“

Po týchto slovách naštvane odpochoďovala naspäť hore a zabuchla za sebou dvere na svojej izbe.

Julian vstal. Vyzeral rozladený.

„Nechaj ju,“ povedala Laura. „Prejde ju to.“

„Prepáč,“ utrúsil a bezmocne rozhodil labky. „Celé som to pokazil, však? Radšej tú dovolenku zruším.“

„Nie, to nerob.“ Zdvihla hlavu a usmiala sa naňho. „Prepáč, že som sa viac neradovala, zlato. Som skrátka unavená. Nedokážem normálne uvažovať.“

„Myslel som si, že z toho budete mať radosť. Všetci si potrebujeme oddýchnuť. V poslednom čase je toho na nás veľa. Caroline mi robí starosti, zdá sa mi bledá a smutná a večne sa zatvára vo svojej izbe. Napadlo mi, že by nám všetkým prospel morský vzduch.“

„Ja viem. Je to fajn nápad. Určite si to tam užijeme.“

Jej úsmev bol trochu zvláštny – akoby tie slová nemyslela vážne. Julian šiel opäť hore na poschodie, aby sa prezliekol, a ja som vyskočil na pohovku k Laure. Pozrela sa na mňa ponad hlavičku bábätka.

„Hoci *ja* si užívanie predstavujem celkom inak, Charlie,“ zašepkala. „Sama v cudzom prostredí s plačúcim dieťaťom a trucovitou pubertiačkou, ktorá tam nechce ísť... Ale čo mám robiť? Nechcem sa ho dotknúť.“

Zamňaukal som a Laura zdvihla jednu ruku z bábätka a nežne ma pohladkala po hlave. Ako všetci ľudia, ani ona nerozumela mačacej reči, a tak nevedela, že sa jej snažím povedať niečo nesmierne dôležité: *A čo ja? Kto sa bude starať o mňa, keď všetci odídete? Myslí na mňa vôbec niekto?*

Nasledujúci deň, keď Julian odišiel do práce a Caroline do školy, zastavila sa u nás Laurina kamarátka Nicky so svojím dieťaťom Benjaminom. Bol oveľa väčší než naša Jessica a už sa dokázal postaviť na zadné labky a urobiť niekoľko

smiešnych krôčikov, ale potom vždy spadol na zem. Nechápem, prečo ľudia venujú toľko úsilia tomu, aby sa naučili chodiť po dvoch. Načo je to dobré? Niekoľko rás som to skúsil, ale jednoducho to nešlo. Pripadá mi to ako tá najneprirodzenejšia vec na svete.

Nicky som mal rád. Vždy ma zahrňala pozornosťou, hrala sa so mnou a škrabkala ma na hlave a pod bradou tak, ako to mám rád, až som spokojne priadol.

„A Caroline sa tam teší?“ spýtala sa Nicky, keď jej Laura všetko vyrozprávala.

„Nie. Je našťvaná.“ Laura si vzdychla a potriasla hlavou. „Povedala Julianovi, že tam nechce ísť, a odvtedy sa s nami viac-menej nerozpráva. Dnes ráno odišla do školy dosť namrzená.“

„Nuž, celý mesiac je dlhá doba. Asi jej budú chýbať kamaráti. Prichádza do veku, keď sú pre ňu rovnako dôležití ako rodina.“

„Ja viem. A ešte viac je našťvaná, pretože v septembri má nastúpiť do inej školy než jej kamaráti z dediny. Pevne dúfam, že sme sa rozhodli správne, Nicky, keď sme ju zapísali na súkromné gymnázium. Mala som radosť, že si získala toľkých kamarátov, keď začala chodiť do tunajšej školy. Doma sa cítila hrozne osamelá.“

To bolo predtým, než si ma vzali k sebe, ale o všetkom som vedel od Olivera, pretože pred mojím narodením ich rodinu navštevoval. Caroline bola veľmi chorá a Laura bola zrejme jej ošetrovateľka, no potom sa Julian rozhodol, že ju chce za ženu.

„Bude v pohode. Keď nastúpi do Svätej Margarety, určite sa skamaráti s novými deťmi,“ upokojila ju Nicky. Laura si opäť vzdychla.

„Aj ja dúfam. Poviem ti úprimne, robíme si o ňu starosti. V poslednom čase sa nám zdá stále unavená a apatická. Skoro na všetko, čo poviem, len odvrkne. Pred niekoľkými dňami som ju požiadala, aby si upratala izbu, a ona vyštekla: *Ty mi nebudeš hovoriť, čo mám robiť, nie si moja matka!*“

„Ach, zlato. To ťa muselo zabolieť.“

„Podľa mňa na ňu stále myslíš. Asi je to normálne, hoci bola veľmi malá, keď jej mama zomrela. No nikdy som sa nesnažila zaujať jej miesto.“

„Ja viem. Caroline ťa má veľmi rada, Laura. Možno je naozaj len unavená. Blíži sa koniec prvého polroku, všetky deti sa už určite nevedia dočkať prázdnin.“

„Máš pravdu. V každom prípade ide na budúci týždeň na pravidelnú kontrolu do nemocnice. Chceme jej ošetrojúceho lekára požiadať, aby jej urobil nejaké vyšetrenia.“

„Naozaj? Až taký strach máte?“ Nicky chytila Lauru za labku. „Hádam si nemyslíš, že sa jej vrátila leukémia?“

„Samozrejme, že sa toho bojíme. Je ťažké nebáť sa najhoršieho. Liečba sa skončila len pred rokom.“

Nicky objala Lauru. Pochopil som, že už ma nebude hladkať, a tak som jej zoskočil z lona a odbehol som sa hrať von. Ako iste viete, náš dom všetci volajú Veľký dom, a tak mám na svojom území veľa krásnych miest, kopu plotov na obchôdzky, aby som sa uistil, že sa niekto z vás nevkradol dnu bez môjho dovolenia. Je to veľká zodpovednosť. Bol krásny teplý deň a vo vzduchu sa vznášali najrozmaniťšie vône, omámený hmyz a vtáky zo stromov a z kríkov, a tak som pobiehal po vonku, naháňal na slnku svoj tieň a musel byť preč dlhšie, než som si myslel.

Keď som sa konečne vrátil, všetci už boli doma. A poriadne ma znechutilo, že si ma opäť nikto nevšímal, lebo prebiehala ďalšia hádka.

„Nemôžem uveriť, že chceš urobiť čosi také!“ práve povedala rozzúrená Caroline svojmu otcovi. „Ako by si mohol? Bude z toho nešťastný!“

„Nebude,“ namietol Julian. „Bude to preňho niečo ako prázdniny.“

Ach, ďalší rozhovor o dovolenke. Nechcel som to počúvať. Chcel som svoju večeru. Nahlas som na všetkých zamňaukal, obišiel som ich a švihal pritom chvostom.

Laura sa na mňa pozrela a zamračila sa. „Možno by som mohla poprosiť Nicky, či by sa s Danom oňho nepostarali,“ navrhla. „Aj keď ide o celý mesiac. Je to veľmi dlhý čas.“

Okamžite som prestal mňaukať. Žeby hovorili o mne?

„Nie, môžeme ho dať do útulku pre mačky,“ povedal Julian. „Bude mu tam dobre.“

Do útulku pre mačky? Cítil som, ako sa mi ježia chlpy. Oliver mi o tom mieste rozprával. Nikdy na ten príbeh nezabudnem, pretože ma od tej doby prenasleduje. Vážne ho chceš počuť, Nancy? Nuž, stalo sa to nášmu otcovi – Oliverovmu kamarátovi Tobymu –, ktorého tam raz dali jeho ľudia, keď odišli niekam na dlhší čas. Tvrdil, že to bol najhorší zážitok všetkých jeho deviatich životov. Bol zatvorený v klietke vo dne v noci, a mal tam len peleštek a záchod. A hoci v útulku bola kopa ďalších mačiek, on ich nevidel, len cítil ich strach a počul ich plakať. Nedovolili mu chodiť na lov, a hoci pravidelne dostával stravu, bol v takom strese, že skoro nemohol jesť. Ľudia, ktorí sa tam oňho starali, sa k nemu zjavne správali vládne a často sa s ním maznali

a hladkali ho. Lenže on nevedel, či im môže veriť, a nemal tušenia, či sa ešte niekedy vráti domov. V tej kľietke nemal nič, čo by voňalo jeho domovom alebo jeho ľuďmi, a kým si ho prišli vyzdvihnúť, bol taký vystresovaný, že sa im niekoľko dní vyhýbal – žil na vlastnú päsť a oni si mysleli, že utiekol. Nakoniec sa, samozrejme, vrátil, pretože bol hladný, ale Oliver povedal, že mu trvalo hrozne dlho, kým sa z toho zážitku spamätal.

Áno, je to strašný príbeh, však? Iste si teda dokážete predstaviť, že keď som začul zmienku o útulku pre mačky, ľahavo, smutne som zamraučal. Caroline ku mne pribehla, vzala ma do náručia a pevne ma objala. V očiach mala slzy.

„To je fakt super,“ vyhlásila, aj keď to podľa mňa nebola pravda. „Nielenže ma na celý mesiac odlúčíte od mojich kamarátov – nehovoriac o tom, že sa potom s nimi musím aj tak navždy rozlúčiť a ísť do tej hlúpej novej školy –, ale ešte mi vezmete aj môjho kocúrka! To nie je fér!“

Súhlasil som. Nebolo to fér. Nechcel som ísť do mačacieho útulku. Napadlo mi, či by som nemal utiecť, kým ma tam odvezú. Caroline sa rozplakala a ja tiež.

„Preboha!“ vyštekol Julian. „Čo mám podľa teba robiť? Nemôžeme ho vziať so sebou.“

„Prečo nie?“ potichu sa spýtala Laura a položila Julianovi labku na pažu. „Možno to tak bude lepšie.“

„Myslíš?“ spýtal sa. „Mačku nemôžeš len tak previezť na neznáme miesto. Utečie a stratí sa. To chceš?“ otočil sa ku Caroline.

„Nie!“ odsekla. „Nič z toho nechcem! Vôbec tam nechcem ísť. Zostanem s Charliem doma.“

„Julian, určite to zvládneme,“ ozvala sa Laura. „Je kastrován, takže by sa nemal túlať.“

„To by sme museli mať celý čas zatvorené všetky dvere aj okná – navyše v lete! Nie je to reálne. Utečie a stratí sa.“

„Musíme sa postarať, aby neutiekol.“

Laura s Julianom sa na seba dívali. Vedel som, že sa viac trápia preto, lebo Caroline je nešťastná, než pre môj prípadný stres z mačacieho útulku, ale pri pomyslení, že budem zatvorený v kletke, som nahlas zavyl od hrôzy.

Julian sa nakoniec krátko zasmial – hoci to neznelo tak, akoby sa bavil – a vyhlásil: „No dobre. Vzdávam sa. Vezme-me ho so sebou.“ Znovu sa otočil ku Caroline. „Ale aj ty naňho budeš dozerať, aby neutiekol.“

„Budem,“ sľúbila. Obtrela si líce o moju hlavu a ja som začal šťastne priasť. Vďaka bohu. Nijaká kletka. „Budem ho strážiť, pretože Charlie je tu jediný, kto ma má rád.“

Po tých slovách ma vyniesla hore do svojej izby a spolu sme si ľahli na posteľ.

A tak všetko nasvedčovalo tomu, že pôjdem so svojimi ľuďmi na dovolenku, nech to znamenalo čokoľvek. Radšej by som zostal tu a hral sa so svojím kamarátom Oliverom. Lenže môj názor nikdy nikoho nezaujíma!

DRUHÁ KAPITOLA

Moje city k Jessice boli dosť neurčité. Keď ju prvý raz pri-niesli domov, všetci, dokonca aj Caroline, z nej boli úplne vedľa, ale mňa k nej nepustili.

„Dávaj pozor na Charlieho,“ povedala Laura hneď v ten prvý deň po príchode. „Bojím sa, aby Jessice neublížil.“

To sa ma hlboko dotklo. Bola síce pravda, že sa mi nepá-čilo jej ustavičné prenikavé mrnčanie, ale nikdy by som jej nič neurobil – bolo to len malé ľudské mača. Väčšinou pe-ke voňala, ale niekedy, keď Laura s Julianom stvárali čosi s jej zadočkom, mi bolo príšerne zle a chcel som byť od nej čo najďalej. Dúfal som, že ju čo najskôr naučia používať mačací záchod. Pre Jessicu ma začali často zatvárať v ku-chyňi, a keď som protestoval hlasným mňaukaním, vyná-dali mi. Zdalo sa mi to nespravodlivé, pretože jej pre plač nikto nenadával a podľa mňa bola oveľa hlučnejšia než ja.

V čase keď všetci riešili dovolenku, som si na novú situ-áciu už pomaly zvykal. Lenže Carolinino nadšenie z toho, že má malú sestričku, sa celkom vytratilo. V ten deň, keď sme po hádke na tému útulok spolu ležali na posteli, si mi vyliala srdce.

„Už mám toho plné zuby, Charlie. Nechápeš, prečo som sa na to bábätko tak tešila. Ocko teraz na mňa vôbec nemá čas. Mám pocit, že im obom len prekážam.“

Vedel som, ako sa cíti. Predchádzajúci deň na mňa totiž nakričali za to, že som cez mačacie dvierka doniesol do-mov pekne vypaseneho holuba. Myslel som, že na mňa

budú pyšní, pretože to bol najväčší holub, akého som kedy chytil. Ale nie, v jednom kuse vykrikovali niečo o *baciloch* a *malej*, a zatiaľ čo Laura odpratávala moju loveckú trofej, vyhnala ma naspäť von.

„Aspoň o tebe nehovoria, že si pre bábätko nebezpečná, a nezatvárajú ťa v izbe, aby si mu neublížila,“ pošťazoval som sa Caroline mačacou rečou, ale ona sa, samozrejme, zatiaľ neobťažovala naučiť náš jazyk, a tak ma len hladkala a maznala sa so mnou.

„A čo sa týka týchto prázdnin,“ nahnevane pokračovala, „budú prišerné! Vďaka bohu, že ocko nakoniec súhlasil, aby sme ťa vzali so sebou. Aspoň mi budeš robiť spoločnosť. Zbláznim sa, keď budem musieť trčať na nejakom nudnom mieste bez kamarátov – navyše celý mesiac.“

Ako som počúval jej sťažnosti, musím priznať, že som začal byť z tých prázdnin nervózny. Nikto okrem Juliana si podľa všetkého nemyslel, že budú fajn, a dokonca aj on zneistel, kedykoľvek sa o nich niekto zmienil. Napadlo mi, či moji ľudia budú niekedy opäť šťastní a spokojní ako predtým.

Jedného dňa, čoskoro nato, som sedel v kuchyni na parapete a umýval si po večeri fúzy, keď som z jedálne opäť začul zvýšené hlasy.

„Zjedz tú večeru, Caroline!“ povedal Julian.

„Nechcem to.“

„Nechutí ti?“ začudovala sa Laura. „Bolonské špagety si mala vždy rada.“

„Jednoducho ich nechcem!“ Zdalo sa mi, že Caroline sa každú chvíľu rozplače. „Stále ti opakujem, že už nejedávam mäso. Nie som hladná.“

„Na keksíky a cukríky si vždy hladná!“ odsekla Laura. „Keď nedokážeš zjesť večeru, budeme ti musieť všetky sladkosti zakázať.“

„Ak nebudeš poriadne jesť, môžeš znova ochorieť,“ dodal Julian.

„Možno *som* chorá!“ vykrikla Caroline. „Možno mám zase leukémiu. Ale vám je to aj tak jedno!“

Prestal som sa umývať, stĺpol som a napäto som počúval. Nepozdávala sa mi predstava, že by Caroline bola opäť chorá. A myslím, že Julianovi s Laurou sa to tiež nepáčilo, pretože potom, ako odišla hore do svojej izby, sa spolu potichu bavili o pravidelnej kontrole v londýnskej nemocnici, na ktorú mala ísť na ďalší deň. Zrejme ju tam mal odviezť Julian namiesto toho, aby šiel do práce, a on aj Laura si preto robili zjavné starosti.

„Niektoré príznaky sú rovnaké ako predtým,“ poznamenal Julian. „Únava, bledosť, nechutenstvo...“

„Ale je aj celý čas *naštvaná!*“ namietla Laura. „Mám pocit, akoby som sa k nej už nedokázala priblížiť. Viem, že má obavy z tej novej školy... Myslíš, že preto sa tak správa?“

„Určite nie. Rýchlo si tam zvykne. Podľa mňa je rovnako ako my vystrašená z toho, že je možno znovu chorá. Preto je taká podráždená. Mali by sme sa snažiť ju pochopiť.“

„No, som rada, že idete zajtra na kontrolu. Dúfajme, že bude všetko v poriadku.“

Včasráno odišli Julianovým autom, aby stihli vlak do Great Broomfordu. Chvíľu som sa potuloval po dome, pretože som si myslel, že Lauru s Jessicou to poteší. Za posteľou som našiel svoju starú plyšovú myšku, a keď ma prestalo baviť hrať sa s ňou osamote v kuchyni, napadlo mi, že by

som ju mohol ukázať Jessice. S myškou v tleme som vběhol do obývacej izby. Laura sedela v kresle a čítala si noviny, takže ma nevidela vojsť dovnútra. Jessica ležala na zemi na deke, pozorovala strop, smiešne mrnkala a kopala zadnými labkami do vzduchu. Položil som jej hračku na tvár a čakal som, či pochopí, že sa s ňou má hrať, ale ona prekvapene vypleštila oči a pokrútila hlavou, takže myška spadla na deku. Sadol som si vedľa nej a čakal. Krásne voňala čistotou a ja som mal chuť si k nej ľahnúť, aby som zistil, či ma pohladká. Ale v tej chvíli Laura otočila stránku a pozrela sa na deku.

„Charlie!“ zvolala a hodila noviny na zem. „Čo to vyvádzaš?“

„Strážim Jessicu,“ mňaukol som. Vari to nebolo jasné?

„Bež od nej preč!“ prikázala mi. „A... čo je, preboha, toto?“ Zohla sa a zdvihla myšku. „Čo tu robí tá odporná ufúľaná vec? Nechcem, aby sa váľala Jessice na deke!“ Nahnevane sa na mňa pozrela. „To ju musím mať ustavične na očiach, keď si tu?“

Zatiaľ čo sa krútila okolo bábätka, narovnávala deku a presúvala ju bližšie ku kreslu, akoby chcela Jessicu predomnou chrániť, schoval som sa za pohovku. Nechápal som, prečo sa na mňa hnevá. Predsa to nebola *skutočná* myš. Alebo tú by ocenila? Rozhodol som sa, že nabudúce to skúsím s naozajstnou.

Chvíľu som spoza pohovky Lauru sledoval, ako číta noviny. Zbožňoval som ten šuchot, keď obracala stránky; v minulosti som jej neraz vyskočil na kolená na noviny, aby som po nich mohol šliapať a krčiť ich labkami. Vždy sa smiala, keď som to urobil, ale v poslednom čase si len nahlas vzdychla a zložila ma na zem, takže to stratilo zmysel.

Keď teraz Jessica začala plakať a Laura položila noviny na podlahu, aby ju pohojdala, už som nedokázal odolať. Rozbehol som sa, skočil na rozložené noviny a nadšene som sa na nich dookola točil, takže vydávali suchotavé zvuky.

„Charlie!“ vyštekla Laura a tentoraz to znelo naozaj nazzlostene. „Zmizni! Čo to do teba zase vošlo, preboha?“

Keď ma odstrčila z novín a položila ich na operadlo kresla, zavyl som na protest. Noviny boli trochu potrhané, ale vedel som, že každý deň dostáva nové, tak som nechápal, prečo vyvádza.

„Bež sa hrať von!“ prikázala mi, keď si sadla, aby nakrмила Jessicu. „Fakt nechápem, prečo ma tak hneváš.“

Ja že ju hnevám? Šiel som do záhrady a cítil sa urazený a nemilovaný. Ak si o mne myslí toto, ani ma nehne, aby som sa snažil uloviť pre Jessicu myš na hranie. Tak!

Keď som sa neskôr vrátil do kuchyne, Julian s Caroline už boli doma. Caroline odišla do obývačky pozeráť televíziu.

„Doktor nás poslal na krv, aby mohli urobiť testy, a keby niečo nebolo v poriadku, bude musieť ísť na odber kostnej drene,“ povedal Laure.

„Ach nie. Znovu? Chúďa Caroline,“ nešťastne povedala Laura. „Myslí si, že by to mohla byť leukémia?“

„To nepovedal. Vyhlásil, že tie príznaky môžu pokojne súvisieť s niečím iným, lenže s jej anamnézou chce leukémiu, samozrejme, vylúčiť.“ Julian si vzdychol. „Praktický lekár dostane výsledky testov až o niekoľko dní.“

„A my by sme mali zajtra odísť. Chceš na tie výsledky počkať? Pokojne môžeme odchod o týždeň odložiť.“

Podľa tónu Laurinho hlasu som usúdil, že sa jej ten nápad v skutočnosti veľmi pozdáva, ale Julian zavrtel hlavou.

„Nie. Výsledky budú mať až o týždeň alebo štrnásť dní a okrem toho im môžem z Mudditonu zavolať.“

„Lenže ak *naozaj* bude potrebná biopsia...“

„Laura, snažím sa uvažovať pozitívne! Podľa mňa by sme mali odísť, ako sme si naplánovali. Caroline potrebuje prázdniny rovnako ako my. Morský vzduch jej urobí dobre. Keby bola biopsia potrebná, jednoducho ju sem na pár dní priveziem.“

„Dobre.“ Laura ho objala okolo pásu. „Máš pravdu, nesieme myslieť na to najhoršie.“

„Aj keď je to ťažké.“ Julian si opäť sťažka vzdychol. „No, hádam na to vďaka dovolenke aspoň na chvíľu zabudneme.“

Ďalšie ráno boli všetci hore skôr než ja. Jessica ma ako vždy v noci zobudila, a tak som sa rozhodol vyraziť na prechádzku za mesačného svetla. Veď viete, aké je úžasné túlať sa vonku počas letnej noci, keď väčšina ľudí spí. Dobré vidieť v tme je úžasné! Za takých nocí sa snažím loviť malé poľné myši a hraboše. Fantasticky som si to užíval, a tak som sa nezastavil na hranici svojho teritória a prenasledoval som jednu myšku po ceste až do centra Little Broomfordu. Odrazu sa z tmy predou mnou vynoril väčší kocúr, preto som prudko zabrzdil a potlačil vydesený výkrik. Nemal som sa v noci púšťať tak ďaleko – zrejme som vstúpil na cudzie územie a asi dostanem za svoju drzosť vynadanie alebo ešte horšie, nakladačku.

„To som ja, Charlie!“ mňaukol väčší kocúr, práve keď som chcel vziať nohy na plecia.

„Jej, ahoj, Oli!“ Cítil som sa trochu trápne, že som sa správal ako strachopud. Ale on ku mne podišiel a obtrel si

svoju tvár o moju. „Si odvážny, keď sa v túto nočnú hodinu potĺkaš sám po dedine.“

Pre Oliho som bol totiž večne malé mača. Vždy sa ku mne správal ochranársky.

„Je ideálna noc na lov,“ vysvetlil som. „Naháňal som myš a prenasledoval som ju až sem.“

„No, radšej ťa odprevadím domov. Ako sa vôbec máš? Už niekoľko dní som ťa nevidel.“

„Ja viem. Pravdupovediac, u nás doma je všetko hore nohami a ja som mal obavy... Vlastne ani neviem, kde začať.“

„Deje sa niečo? Majú problémy?“

„Neviem. Nevyznám sa v tom – veď vieš, akí sú ľudia komplikovaní. Sú nervózni a hádajú sa...“

„Toto hovoríš od chvíle, ako sa narodilo to nové mláďa – Jessica.“

„Hej, ale v poslednom čase sa to ešte zhoršilo. Najväčší strach mám o Caroline. Zdá sa mi hrozne nešťastná. Viem, že Julian s Laurou si o ňu tiež robia starosti. Oli, myslíš, že by mohla znovu dostať tú strašnú chorobu?“

„Pevne verím, že nie. Mal som takú radosť, keď som videl, ako sa uzdravuje, že si niečo také nedokážem ani predstaviť. Takže pre toto sa Julian s Laurou trápia?“

„Asi áno. Dnes ju Julian viezol za nejakým doktorom, a keď sa vrátili, vyzeral veľmi utrápene. Keby som len vedel, ako by som mohol Caroline pomôcť.“

„Niekedy je naozaj ťažké zistiť, ako ľuďom pomôcť,“ vážnym hlasom vyhlásil Oliver. A on by to mal vedieť. Ako je vám dobre známe, preslávil sa tým, že pred mojím narodením pomohol všetkým ľuďom v dedine. „Musíš pozorne počúvať, o čom sa rozprávajú, aby si to zistil.“

„V poslednom čase sa len hádajú,“ priznal som smutne.
„A väčšinou o dovolenke.“

„Jasné, už si mi o tom hovoril. Znamená to, že sa chystajú niekam odísť, však? A už sa dohodli, čo urobia s tebou? Dúfam, že ťa nechcú dať do útulku!“ dodal a striaslo ho od hrôzy.

„Nie. Vraj ma vezmú so sebou. Ale som z toho trochu nervózny, pretože celkom nechápem, kam pôjdeme a prečo. Mám dojem, že sa tam nikto neteší. V každom prípade budem s Caroline. Určite sa o mňa postará. Len ma mrzí, že neviem, ako jej mám zlepšiť náladu.“

„Čo keby si jej dnes v noci priniesol peknú vypasenú myš?“ navrhol Oliver.

„Laura by sa zbláznila. Vždy ma za podobné veci vyhreší. Zrejme si myslí, že myši sú špinavé.“

„Veru, je zvláštne, že ľudia väčšinou nemajú z našich darčiekov radosť. Ale Caroline bude určite nadšená.“

„Mohol by som to skúsiť,“ pochybovačne som pripustil. „No ak mám byť úprimný, myslím, že dáva prednosť maznaniu.“

„To je fakt najlepšie,“ prisvedčil Oli. „Ľudia sa s nami vždy radi maznajú. Myslia si, že to robia pre nás, ale v skutočnosti je to, samozrejme, naopak. Oni nás totiž potrebujú, Charlie. Sú citovo veľmi krehkí. Ešte šťastie, že my mačky sme také vyrovnané, inak by sme s nimi nevydržali.“

Pri bráne svojho domu som sa s Olim rozlúčil a šiel som si unavený ľahnúť. V hlave sa mi stále dookola prehrával náš rozhovor. Po takej dlhej noci by som bol uvítal, keby som si mohol ráno pospať, ale nebolo mi to dopriate. Julian s Laurou boli hore, oblečení a pobiehali po dome

ako mačky, keď ich naháňa líška. Skladali oblečenie, znášali veci a dávali ich do kufrov. Potom volali na Caroline, aby sa zbalila. Cítil som sa z toho vylúčený a bol som mrzutý, že som im musel tri razy pripomenúť svoje raňajky. Vtedy som si všimol, že nechali v spálni jeden kufor otvorený – a hneď navrchu bolo nejaké pekné, mäkké Laurino oblečenie. Na to, aby som si naň ľahol a snažil sa dohnať dlhé ponocovanie, to bolo rovnako vhodné miesto ako ktorékoľvek iné. V mäkučkom svetri som si prichystal útulný peleštek a natiahol som cez seba šaty, ale práve keď som začal driemať, vbehol do spálne Julian a zavolať na Lauru:

„Tento kufor je zbalený? Môžem ho zavrieť?“ Potom zaklapol veko.

„Pomoc! Pustite ma von!“ zvriskol som v panike. Veko sa opäť otvorilo a niekto zo mňa stiahol šaty.

„Charlie!“ skríkol Julian a ja som z jeho tónu nedokázal určiť, či sa hnevá, alebo ho to pobavilo. „Čo tu, preboha, robíš?“ Práve keď ma zdvihol z kufra a postavil na podlahu, vošla do izby Laura. „Charlie si dával v kufri šľofíka!“ oznámil.

„Dúfam, že mi nepokrčil tie nové šaty,“ utrúsila.

Všimol som si, že Julian vrhol rýchly pohľad na šaty a zamračene sa na mňa pozrel. Potom veko náhlivo priklopil a zaistil ho.

„Určite budú v poriadku,“ odvetil. A potom, na moje absolútne zdesenie, odišiel do garáže a vrátil sa s obávanou prepravkou.

„Veď ste hovorili, že ma nedáte do útulku!“ zajačal som.

Oklamali ma! Ako mi to mohli urobiť? Upaľoval som k mačacím dvierkam, ale prišiel ešte väčší šok – boli zamknuté. Nemal som kadiaľ utiecť!

„Prepáč, Charlie,“ povedala Laura, zdvihla ma a pohladkala. „Budeš musieť cestovať v prepravke. Bude to fajn, uvidíš. Tak šup!“

Snažil som sa brániť, kopal som okolo seba, aby ma nemohla prestrčiť cez otvor, ale šupla ma dovnútra a zavrela kovové dvierka.

Keď ma niesla v prepravke von a nakladala do auta, zúfalo som nariekal. Položila ma na podlahu, rovno pod takú smiešnu sedačku, v ktorej si hovala malá Jessica. Cez otvory nad sebou som videl jej zadné labky v ružových ponožkách. Caroline nastúpila dozadu z opačnej strany a sklónila sa ku mne.

„Pst, Charlie, nič sa nedeje, neplač. Máme pred sebou dlhú cestu, tak si pokojne zdriemni.“

Až vtedy mi došlo, že ma predsa len nevezú do útulku pre mačky, ale so sebou na dovolenku. Tak sa mi uľavilo, že som o chvíľu naozaj prestal plakať – čo sa však nedalo povedať o Jessice.

TRETIA KAPITOLA

Nenávidím jazdu autom. A myslím, že nie som jediný. Nie, rozhodne nie som! Už som totiž pochopil, čo to zvyčajne znamená: že sa ide k veterinárovi. Navyše sú tu tie hrôzostrašné zvuky, ktoré auto vydáva, a spôsob, akým sa pri jazde trasie – ako mačka, ktorá sa chystá zaútočiť na svoju korisť. Aj keď som prestal plakať, nemohol som si pomôcť a ticho som kvíľil od strachu. Caroline sa mi stále prihovárala, ale nakoniec ju prerušil Jessicin vreskot.

„Môžem si vziať Charlieho na kolená?“ zavolala cez ten rev na Lauru.

„Nie. Mohol by sa ti vytrhnúť a skočiť na Jessicu.“

„Nevytrhnem sa!“ zajačal som.

„Nevytrhne sa,“ povedala Caroline. „Prosím. Hrozne sa bojí. Budem ho pevne držať.“

„Nie, je to nebezpečné,“ zasiahol Julian. „Navyše je na to predpis – mačka musí byť počas cesty autom v prepravke. A keby sme museli nečakane zabrzdíť, mohol by si ublížiť.“

„To nie je fér,“ počul som, ako si Caroline šomre. „Chudáčik Charlie.“

A tak som zatvoril oči, prísne si povedal, že sa mám prestať správať ako strachopud, a pokúsil som sa upokojiť a dohnať spánkový deficit z predchádzajúcej noci. V aute bolo horúco, lebo do okien svietilo slnko, a prepravka bola stiesnená a nepohodlná. Ako všetci vieme, spánok musí mať dokonca aj za mimoriadnych okolností prednosť. Ale

skúsili ste niekedy spať, keď vám rovno nad hlavou kvíľilo ľudské mača?

„Tíško, Jessica,“ upokojovala ju Laura stále dookola, otáčala sa dozadu a snažila sa jej dočiahnuť na jednu z labiek, aby ju pohladkala. „To bude dobré, zlatko, to bude dobré.“

„Čo je s ňou?“ podráždene sa spýtala Caroline.

„Asi je unavená.“

„Tak prečo jednoducho nezaspí?“

Dobrá otázka.

„To neviem. Možno nemôže, pretože normálne spáva v postieľke alebo v kočíku. Malé deti zle znášajú zmeny.“

„V tom prípade nechápem, prečo sme nezostali doma,“ šepľala Caroline mojím smerom.

„Čo keby si sa s ňou rozprávala, Caroline?“ navrhla Laura.

„O čom?“

„Len sa ju snaž uchlácholiť. Jemne ju pohladkaj po ručičke. Presvedč sa, či má cumlík a je prikrytá.“

„Super! Takže teraz mám robiť pestúnku! Takto to bude celé prázdniny? Pretože ak áno, hodlám chodiť každý večer von.“

„Caroline, takto s Laurou nehovor!“ okríkol ju Julian. „Len, prosím, podaj Jessice cumeľ, ako ťa Laura požiadala. Potom bude hádam chvíľu pokoj.“

Nejakú dobu to trvalo, ale nakoniec Jessica prestala vrieskať a počul som len smiešne mľaskanie, ako omáľala v ústach cumeľ. Neraz mi napadlo, ako tá vec asi chutí a prečo sa nezmenší, keď ju Jessica pol dňa cmúľa. Mal som chuť to skúsiť, ale nikdy ho nenechali ležať na mieste, kde by som sa k nemu mohol dostať. Aj Caroline bola ticho – okrem slabých zvukov, ktoré vychádzali z tých vecí, ktoré

si dala do uší. Boli zapojené do Julianovej vecičky s obrazovkou, ktorú jej občas požičiava na hranie. Často pritom kývala hlavou a podupávala nohami do rytmu. Ľudia sú zvláštni, nie? Ak si nestrkajú nejaké hlúposti do úst, strkajú si ich do uší. Nechápem, prečo nemôžu sedieť len tak.

Nakoniec sa mi podarilo zaspáť, ale o chvíľu neskôr som sa s ľaknutím zobudil, pretože sme zastavili. Už sme na dovolenke? Pustia ma konečne z prepravky? Nahlas som zamňaukal, vyslovene pre prípad, že by všetci vystúpili a zabudli na mňa.

„To je v poriadku, Charlie,“ povedala Caroline. „Len si robíme piknik.“

Piknik? Čo to, preboha, je? Žasnem, koľko slov ľudia používajú. Skoro každý deň počujem nové. Som presvedčený, že majú viac slov než my v mačacom jazyku, aj keď sa tomu dá len ťažko uveriť. Na druhej strane, dorozumievajú sa len hlasom, zatiaľ čo my, samozrejme, používame na komunikáciu aj telo. Ako inak si majú odovzdávať všetky tie signály, ktoré si my oznamujeme chvostami? Ľudia chvosty predsa nemajú! Ani fúziky! A nedokážu vztýčiť uši. To je neznesiteľné pomyslenie.

Pozrel som sa cez strop prepravky a videl som, že Caroline sa na zadnom sedadle kŕmi sendvičom. No, vyzeralo to presne ako obložený sendvič, ale zrejme to teraz nazývali *piknik*.

„Môžem aj ja niečo dostať?“ zamňaukal som na ňu.

„Charlie je hladný,“ oznámila. „Môžem mu dať kúsok syra? Teraz ho už môžem vybrať a položiť si ho na kolená?“

„Tak dobre, keď doješ,“ súhlasil Julian. „Kým sa nepohneme. Ale keď pôjdeme na toaletu, bude musieť byť v prepravke.“

Toaleta. Ďalšie nové slovo. Kam na ňu vôbec chcú ísť?
„Sú všetky okná zatvorené?“ dodal Julian.

„Áno. V taške nájdeš zopár mačacích maškrt,“ oznámila Laura. „Daj mu ich a ja mám tu vo fľaštičke trochu mlieka.“

To bolo lepšie. Caroline otvorila prepravku a vybrala ma. Jessicino sedadlo bolo prázdne – Laura ju mala na rukách a dojčila ju. Za oknom som videl kopu ďalších áut, stáli v rade za sebou, akoby mali zraz. Schrúmal som všetky dobroty a vypil mlieko z misky, do ktorej mi ho Laura naliala. Cítil som sa oveľa lepšie a mal som chuť preskúmať okolie. Okrem iného...

„Potrebujem cikať!“ oznámil som Caroline.

„Práve mi napadlo...“ povedala Laura, akoby mi rozumela. „Keď sa teraz napil, určite bude potrebovať ísť na záchod.“

„Dofrasa, na to som nemyslel,“ zahundral Julian.

„Ja áno,“ pokojne oznámila Laura. „Vzala som so sebou prenosný mačací záchod. Je v kufri.“

Takže napriek mojím protestom ma najprv „pre istotu“ šupli naspäť do prepravky, potom Julian otvoril dvere a šiel ku kufri – čo, ako niektorí z vás pravdepodobne vedia, nie je v tomto prípade batožina, ale časť auta. (Keď majú na výber toľko slov, prečo používajú pre zadnú časť auta rovnaký výraz ako pre batožinu?) A potom, keď sa vrátil a dvere sa zase zatvorili, ma vytiahli z prepravky von a strčili do tej veci, ktorú položili na zadné sedadlo vedľa Caroline. Dalo by sa to opísať ako škatuľa s trochou podstielky na dne, akoby to bolo na niečo dobré! Nemohol som uveriť vlastným očiam! Uťahujú si zo mňa? Vážne si myslia, že nejaká poriadna mačka použije *toto* – v aute, keď sa všetci dívajú? To radšej zomriem! Takže kým sme konečne dorazili na dovolenku, mal som plný močový mechúr, Jessica opäť jačala,

Caroline sa sťažovala, že sa nudí, a Julian na ňu štekal. A viete čo? Uvažoval som, že sa dobrovoľne vzdám jedného zo svojich deviatich životov za to, aby som mohol byť späť doma v Little Broomforde, hrať sa v záhrade s Oliverom alebo ležať vo svojom pohodlnom peleštku!

„Už to bude, Charlie,“ chlácholila ma Caroline, keď ma niesla v prepravke na to cudzie miesto, ktorému hovorili rekreačný domček. „Hneď ťa pustím von.“

Aj keď bola pravda, že sa mi v prepravke nepáčilo, oveľa väčšie starosti mi robilo, či sa stihnem vyprázdniť, skôr než mi praskne močový mechúr. A tak som bol šťastný, že Laura ide za nami a okrem iného nesie môj mačací záchod z domu, ktorý – ako som si pamätal – som používal, keď som bol maličký, a potom znovu, keď som sa vrátil po tej operácii od veterinára. Žiadna dospelá mačka, samozrejme, nepoužíva mačací záchod, pokiaľ má možnosť vybehnúť von na záhon, ale toto bola naliehavá situácia. Len čo sa zatvorili dvere a pustili ma z prepravky, uháňal som na druhú stranu miestnosti na záchod. A až potom som bol natoľko v pohode, že som dokázal vnímať okolie. Caroline už odišla preskúmať domček, a tak som bežal za ňou, aby sme si ho mohli obzrieť spoločne. Nezabralo to veľa času.

„Je malinký,“ posťažovala sa Caroline, keď sme sa vrátili na prízemie.

Julian sa rozosmial. „To si len myslíš, pretože si vždy bývala v priestrannom dome. Toto je podľa normálnych štandardov úplne bežná veľkosť.“

„Sú tu len dve spálne!“

„Koľko ich podľa teba potrebujeme?“ spýtala sa Laura. „Ocko má pravdu – sme veľmi rozmazaní. Celý život tvrdo pracoval, aby sme si mohli dovoliť ten krásny dom, ktorý

máme. Tento domček je predsa veľmi pekný. Je očividne dosť starý, ale pekný a útulný. A pozri sa na ten výhľad z okna!“ Objala Juliana okolo pásu. „Je úžasný, zlato. Mal si skvelý nápad.“

Caroline k nim pristúpila, aby sa pozrela von oknom, a vydýchla: „Je! Rovno pred nami je more! Skoro to vyzera, že by sme doň mohli skákať rovno odtiaľto!“

Vyskočil som na parapet, aby som zistil, nad čím všetci tak žasnú – a od ľaku som takmer spadol zase dolu. Videl už niekto z vás more? Nie? No, neviem, ako vám ho mám opísať. Skúste si predstaviť ten obrovský rybník, ktorý máme pri Veľkom dome. Vieš, Oliver, kam kedysi dávno – ako si mi raz rozprával – podľa mačacej legendy spadla siamská mačka menom Snehuľka, keď ju naháňala líška, a prišla o svoj deviaty život. A teraz si predstavte, že ten rybník je veľký ako celý Little Broomford. A nielen to, aj sa hýbe! Vlní sa dozadu a dopredu, hore a dolu, takže máte pocit, že sa k vám priblíži a zhltnie vás. Musím sa priznať, že som najskôr chcel utiecť, ale ovládol som sa, pretože len zbabelec v nebezpečenstve opustí svoju ľudskú rodinu. Takže hoci som sa triasol od strachu, postavil som sa čelom tej desivej, nebezpečnej, pohybujúcej sa veci za oknom, naježil som sa a čo najzúrivejšie som zavrčal. Niežeby si to všimla – pohybovala sa ďalej.

Caroline s Laurou sa začali smiať. Ako sa im to mohlo zdať zábavné?

„Charlie, ty blázonko, to je more!“ vysvetlila mi Caroline, zdvihla ma a na moje zdesenie ma držala tesne pri okne. „Nič ti neurobí!“

„Ešte nikdy ho nevidel a navyše mačky nemajú rady vodu,“ poznamenala Laura. „Polož ho na zem, bojí sa.“

Mala pravdu. Nechápal som, prečo podľa všetkého nikomu z nich neprekáža, že medzi nami a tou príšerou je len tenké sklo.

„To je ďalší dôvod, prečo musíme dávať pozor, aby ne-
utiekol von,“ pripomenul Julian.

„Neboj sa!“ zamraučal som, keď som sa bežal pozrieť, kam mi dali peleštek. „K tej morskej veci sa rozhodne nepriblížim ani o krok, pekne ďakujem!“

Vďakabohu, kuchyňa, kam mi položili peleštek, bola pekná a bezpečná. Z okna bol výhľad do záhrady namiesto na more – ako som zistil, keď som pozbieral odvalu naň vyskočiť a preskúmať ho. Záhrada vyzerala dosť malá. Videl som, že sa okolo nej tiahne múr, ale nijako zvlášť vysoký. Hrozilo teda nebezpečenstvo, že k nám na nezvanú návštevu zavítajú cudzie mačky, ktoré nevedia, že je to už moje teritórium. Chvíľu som uvažoval, ako mám brániť záhradu, keď ma moji ľudia nechcú púšťať von. Pochyboval som, že syčanie z parapetu bude mať na mačacieho votrelca väčší účinok než na more. Trápilo ma to, ale tento problém budem musieť vyriešiť, až keď to bude aktuálne. Potešilo ma, že mi medzitým prichystali večeru, ktorá ma čakala v mojej miske. Keď som sa najedol a dôkladne umyl, cítil som sa lepšie. Vrátil som sa k rodine do obývacej izby a vyhýbal sa pohľadu na veľké okno. More stále nedorazilo do izby, takže to hádam vzdalo. Vyskočil som Caroline do lona. Práve sa dívala na televíziu a pritom ma pekne hladkala. Asi nemusím dodať, že som nakoniec zaspal.

Keď som sa zobudil, ležal som v kresle – musela ma tam položiť Caroline, kým odišla hore – a miestnosť bola prázdna.

„Haló?“ zamňaukal som, keď som vstal a ponáľahoval sa. „Kde ste všetci?“

Nijaká odpoveď. Vybehol som po schodoch nahor, ale aj obe izby boli prázdne. Vedľa postele vo väčšej spálni stála smiešna postieľka, ktorá vyzerala skôr ako klietka, ale Jessica v nej nebola. Nikto nebol ani v malej kúpeľni, a tak mi nakoniec došlo, že vlastne všetci odišli a nechali ma tu samého! Rozhorčene som zamňaukal. Samozrejme, som zvyknutý byť doma sám, často aj celý deň. Ale zostať opustený na cudzom mieste, keď to obrovské more môže každú chvíľu rozbiť okná a napadnúť ma a miestne lúpežné mačky sa určite chystajú obklúčiť dom – to bolo niečo úplne iné! Chvíľku som blúdil po domčeku, zúfalo som nariekal a neodvážil som sa pozrieť von. A potom, z ničoho nič, som s úľavou začul, že sa otvorili vchodové dvere a moja rodina sa vrátila. Dokonca som bol šťastný, keď som začul vrieskať Jessicu, len čo vošli s kočíkom na verandu. Prinajmenšom to znamenalo, že som už nebol doma sám.

„Skontroluj, či sú zatvorené vonkajšie dvere, kým otvoríš tie vnútorné!“ povedal Julian.

„Na tejto krpatej verande nie je pre nás všetkých dost miesta,“ odsekla Caroline. „Nemôžete nechať ten kočík vonku?“

„Nie, nemôžeme,“ odvetila Laura. „Nechcem, aby v noci zmokol, keby pršalo, alebo navlhol od mora.“

„Nie, jasné, že nie,“ zahundrala Caroline akýmsi zvláštnym tónom. „Jessica nemôže navlhnúť.“

„Vravel som, že je to zlý nápad!“ nahnevane vybuchol Julian.

Podišiel som k skleneným dverám, ktoré oddeľovali verandu od obývacej izby, a pozoroval ich cez sklo. Všetci sa

snažili natlačiť do toho maličkého priestoru, šťuchali do seba laktami a takmer padali Jessice na kočík. Na čo sa to, preboha, hrajú?

„Vravel som vám, že máme zavrieť Charlieho v kuchyni. Odteraz to tak budeme musieť robiť, aby sme mohli otvoriť dvere a nemuseli sa báť, že utečie. Toto je fakt smiešne.“

„Podľa mňa nechce utiecť, oci. Pozri, len tam sedí a pozoruje nás,“ namietla Caroline, a zatiaľ čo sa Julian snažil zatvoriť vonkajšie dvere, pritlačila sa na opačnú stranu tých sklenených.

„Radšej nebudeme riskovať, nie?“ opáčila Laura.

„Lenže kuchyňa je strašne rozhorúčená! Chudák Charlie sa tam uvarí, keď budú zatvorené okná!“

Uvarí?! Tá predstava sa mi nepáčila! Na mojom zozname pribudla ďalšia starosť, hoci čo sa mňa týkalo, nevedel som si predstaviť nič krajšie, než byť rozhorúčený.

Konečne boli vonkajšie dvere zatvorené. Caroline otvorila tie sklenené a skoro na mňa spadla.

„No, takto to nabudúce fakt nebudeme robiť,“ povedala Laura, keď tlačila kočík dnu, a dokonca aj Caroline mlčala.

„Boli sme sa prejsť po pobreží, Charlie!“ oznámila mi a vrhla sa na dlážku vedľa mňa. „Je tu krásna pláž. Zajtra sa pôjdeme kúpať do mora. Ocko povedal, že dnes je už neskoro – z nejakého dôvodu,“ dodala potichu a otrávene vytiahla obočie.

„Ty vieš prečo, Caroline,“ ostro zareagoval Julian. „Musíme Jessicu uspať. Zrejme to chvíľu potrvá, keďže bude v cestovnej postieľke a na neznámom mieste.“

„Jasné, preto všetci ostatní musia trpieť,“ zahundrala.

„Caroline,“ varovne sa ozvala Laura. „Nezačínaj. Máme za sebou dlhý deň, všetci sme unavení a...“

„Nie, nie sme! *Ja nie som unavená!* Chcela by som sa prejsť po pláži a člapkať sa v mori, ale nie, musíme sa vrátiť kvôli *Jessice*. Jessica potrebuje spať, Jessica potrebuje vymeniť plienky, Jessica potrebuje, aby okolo nej všetci skákali, ani čo by túto rodinu riadila!“

„To by stačilo!“ prerušil ju Julian. Nepovedal to zlostne, ale tichým, smutným hlasom, a keď som sa pozrel na Caroline, všimol som si, že jej po líci steká slza. Obtrel som sa jej hlavou o nohy a ona sa ku mne na podlahe pritúlila a zaborila si tvár do môjho kožuška.

„Ja ťa mám stále rád,“ zapriadol som.

Chcel by som sa jej spýtať na pár vecí, napríklad: *Čo je pláž? Čo je člapkanie? Ako sa môžeš prechádzať po pláži, keď je more pohybujúca sa voda? A ešte: Ako si zastavila more, aby ťa nezhltilo? Nebolo to nebezpečné?* No aj keby mi rozumela, zdalo sa, že na otázky nebol vhodný čas.

Laura odniesla Jessicu hore a zavrela dvere na ich spálňu, Julian zmizol v kuchyni, aby uvaril kávu. Potom opäť zapol televízor a mlčky sa usadil vedľa Caroline, ktorá sledovala obrázky vody. Tá voda bola veľmi hlboká a tmavá, skoro hrozivejšia než more za naším oknom. A potom, z ničoho nič, do obrázka vplával húf rybičiek. To bolo oveľa zaujímavejšie. Zoskočil som Caroline z lona a pristúpil som bližšie k televízoru. Vedel som, že tie rybičky sú len obrázky – niežeby som chápal, aký to má zmysel. Celá tá vec s televízorom je na pochopenie príliš zložitá, ak chcete počuť môj názor. Ale aj tak ma fascinovala. Skočil som na policu, na ktorej stál televízor, natiahol som labku k obrazovke a dotkol som sa krásnej, žiarivo oranžovej rybky, ktorá vyzerala nesmierne chutne. Samozrejme, na dotyk bola tvrdá a studená. Ale aj tak sa mi páčilo rybičky pozor-

rovať. Zostal som na polici, tu a tam som natiahol labku a predstavoval si, že sa snažím niektorú chytiť.

Caroline sa na mne zabávala. Aspoň sa jej trochu zlepšila nálada. Dokonca aj Julian sa zasmial a povedal: „Charlie, tie rybky nie sú skutočné! Ty si hlupáčik...“

„Ja viem! Iba sa hrám!“ odsekol som urazene. Zahnal som sa po ďalšej, väčšej rybe.

„To je morský vlk!“ oznámila Caroline a znovu sa zasmiala.

Podľa mňa sa na vlka nepodobala. Smiešne meno pre rybu. Ale mal som radosť, že sa Caroline smeje, a tak som sa po rybe znovu zahnal – bohužiaľ, práve keď sa do obývačky vrátila Laura.

„Charlie, choď okamžite dolu!“ povedala. „Julian, toto mu nedovoľuj. Veď ten televízor poškriabe. Nie je predsa náš.“

Zoskočil som, opäť pokarhaný, a schoval som sa Caroline pod nohy, ale predtým som stihol zahliadnuť jej výraz. Už sa nesmiala, mračila sa. Dokonca aj Julian mal kútiky otočené nadol. Preblesklo mi hlavou, či takto má vyzeráť dovolenka – všetci budú podráždení a mrzutí. Pokiaľ áno, mal som nutkanie súhlasiť s Caroline, že tu nebude veľká zábava a že sme možno mali zostať doma.

